

divjo silo nordiške pokrajine v robustnih delih, ki zaslužijo tem več občudovanja, čim so nastala v okoliščinah, kakršne opisuje umetnica sama: „V malem čolnu na jadra, v vikinški barki, ki je čas ni izpremenil, križarim med skalovjem, plazim se po gorah, ne da bi nosila razen slikarske priprave kaj s seboj, spim, kjer morem in kakor morem, in jem ribe, ki jih lovim, in jajca galebov, ki jih nabiram.“

Na povratku od ondod sem krenil v znano Morgue, ne daleč od cerkve Notre Dame; tam razstavlja policija za steklenim oknom trupla žrtev, ki jih bruha Seina dan na dan iz sebe, in fotografije najdenih umorjencev in samomorilcev, da se lahko oglasi s podatki, kdor koga spozna. Te vtiske sem nesel s seboj domov po bulvarju St. Michel, kar me pred Taverne du Panthéon preseneti glasen krik in petje. Ozrem se in zapazim trumo dijakov, med njimi pa dve „dekleti“, ki sta delali največ hrupa izmed vseh. Kdor prihaja iz Morgue, se ne naslaja ob takšnem prizoru; tudi jaz sem pospešil korake, misleč si: Ženska, ki še ni grešila, je zanimiva in mikavna; ženska, ki greši, — odkritosrčna, a ženska, ki je naprodaj vsakomur, je vsaj za moj okus nekaj nadvse gabnega. Nekoliko komedijantstva je tukaj nežnemu spolu lepši kras nego kjerkoli drugje.

Prihodnjič, gospod urednik, vas poprosim dovoljenja, da pustite svoje bralce z menoj na izprehod po muzejih Louvra in Luxembourgga in na izlet v ponočno življenje umetnikov, v glasoviti Quartier du Montmartre . . .

(Dalje prihodnjič.)

Nihče ne ve . . .

Nihče ne ve, kaj v tihi noči
kipi mi iz duše pesmi glas,
nihče ne ve, kaj v duši vstaja,
ko gre po nebu nočni čas . . .

Nihče ne ve . . . Le z daljne dalje
prismeje rožnat se obraz
in gine, gine kakor v sanjah . . .
Po nebu plove nočni čas . . .

Vojeslav Molè.

